

Regina Maria a României

Portret realizat de Ovidiu Stanciu

Un istoric francez de odinioară, Charles de Beaupoil, spunea despre regina Maria a României că „era mai mult decât o femeie, mai mult decât o regină, era un simbol. Și mai mult decât un simbol, era un mit“.

Astfel încât nu-i de mirare că ea a fost și prima femeie numită membru corespondent al Academiei Franceze de Arte Frumoase. Această cinste i-a fost acordată în 1918, pentru întreaga sa activitate literară și pentru sprijinirea dezvoltării culturii și artelor în general.

Având ea însăși o viață de poveste, frumoasa „regină a inimilor tuturor românilor“ a fost pasionată de scris, transpunându-și pe hârtie atât amintirile desprinse din sîpetul inimii în captivante

volume de memorii, cât și prin încântătoarele sale povești romantice; unele cu prințese și castele de vis, desprinse parcă din alte lumi îndepărtate, iar altele, cu oameni de rând ai satului românesc.

Regina Maria a început să scrie povești mai întâi spre încântarea propriilor ei copii, apoi și pentru a-și exprima afecțiunea față de țara de adopție și a le prezenta și străinilor acest univers mioritic, prea puțin cunoscut pe atunci pe plan european.

Poveștile ei sunt depănate în ritm molcom, suav și sensibil, călăuzindu-ne printr-un univers aflat cel mai adesea în clarobscur, printre vălătuci de nori, aninați aproape de poarta unui rai deschis tuturor celor care au purtat aripi diafane de înger pe pământ.

fost odată ca niciodată un împărat. În tinerețe biruise în multe bătălii și cucerise multe țări.

În toate războaiele duse avusese noroc și ajunsese să-și statornicească țara în pace și belșug. Cinstit și respectat în întreaga împărăție, toți îi binecuvântau numele. Dar acum era bătrân și gârbovit. Purta o barbă mare, albă, avea ochii oboșiți, mâinile îi tremurau și numai rar și cu greutate își înălța capul.

Sofos-Împăratul era și un mare învățat. Atât de învățat, încât și cel mai însemnat om din împărăție respecta învățătura lui, deși mulți socoteau că nu era nevoie ca un împărat să fie atât de învățat.

Ceasuri întregi ședea aplecat asupra cărților. Avea un nas lung și, uneori, se întâmpla să se lovească de filele cărților când le întorcea.

Cum stătea el pe tron și răsfoia cărțile, părea o pasăre bătrână cu un cioc mare și încovoiat.

Împăratul cerea mereu cărți, multe cărți. Pe masă, pe scaune, pe scări, pe lângă ferestre erau îngrămădite numai cărți. Uneori, printre cărți se rătăcea câte o păsărică și își cânta cântecul ei nevinovat, fără să-și dea seama de înțelepciunea tăinuită în paginile lor. În camera împărătească nu putea fi înțeles cântecul păsării. Împăratul privea, căuta să-și aducă aminte întâmplări din alte vremuri și se minuna când era primăvară, iar copacii erau în floare. A fost odată primăvară și în sufletul lui, demult, demult... Tiș... tiș... păsărica și-a scuturat codița, a fluturat din aripi și a zburat iarăși în lumina soarelui. Tiș... tiș și s-a dus. Împăratul își aduna înțelepciunea cu nasul afundat tot mai adânc între filele cărților.

Din toate de până acum ar trebui să înțelegeți că Sofos-Împăratul era numai virtute și nu avea niciuna dintre slăbiciunile omenești! Și totuși, totuși...

Sofos-Împăratul nu era desăvârșit... Păcatul lui era mândria. Era mândru de stăpânirile lui, mândru de înțelepciunea lui, mândru de numele lui, de strămoșii lui, de caii lui, de grădinile lui, chiar și de stelele care străluceau noaptea peste împărăția lui, neputând crede că nu i-ar aparține și acelea. Nu sunt sigură dacă nu cumva avea impresia că și Luna era a lui.

Așa e pe lume. Cu cât cineva are mai mult, cu atât își dorește mai mult. Unii doresc să aibă putere, alții – iubire, alții – glorie, alții – pietre prețioase, și mulți, foarte mulți, aleargă după bani... Sofos-Împăratul era înțelept, aproape nesuferit de înțelept, ca regele Solomon din Biblie, socotit în toate vremurile drept cel mai înțelept dintre regii pământului.

Sofos-Împăratul nu era plăcut de tineri. Îl socoteau un bătrân plicticos. În adâncul inimii lor, și curtenii aveau aceeași părere, însă n-o spuneau decât în șoaptă și numai după miezul nopții.

Faima împăratului ajunsese până peste hotare și înțelepți din toată lumea veneau să-i afle înțelepciunea. Toți erau primiți cu mare fast. Curtea împăratului era foarte respectată și lucrurile cele mai simple se prezentau nespuse de complicat. N-aș putea spune de ce – probabil ca să aibă curtenii și altceva de făcut, în afară de învățat morișca între degete.

